

το από άνθρακα πεπυρακτωμένον.

Οι Ἴνδοι βέπτουσιν ἐντὸς αὐτοῦ τὰς ἀκωκὰς τῶν
φελῶν των, καὶ καθιστάνουσιν αὐτὰ ἰοβόλα. Πολ-
λοὶ δὲ λέγουσιν ὅτι καὶ ἡ σκιά αὐτῆ τῆς μανσενιλ-

Μανσενιλλίερη.

λιέρης εἶναι ἐπιβλαβής, καὶ ὅτι ὁ ἴος αὐτῆς μεταδί-
δεται καὶ εἰς αὐτὴν τὴν βρογχὴν τὴν ἐγγίζουσαν τὰ
φύλλα της.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.

— 0 —

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΑ Ἑλληνική, συνταχθεῖσα μὲν Ἀγγλι-
στὶ ὑπὸ τοῦ σεβασμίου Ρ. Β. Παύλου, μεταφρα-
σθεῖσα δὲ ὑπὸ Σπυρίδωνος Ἀντωνιάδου. Ἐν Ἀθήναις
παρὰ τοῖς τυπογράφοις καὶ ἐκδόταις Κ. Ἀντωνιά-
δου καὶ Ε. Βλαστῶ. Ἀλλαχοῦ παρὰ τοῖς ἀπαντα-
χοῦ βιβλιοπώλαις. Τιμᾶται Δρ. 5.

Βιβλίον χρησιμώτατον εἰς τὴν σπουδάζουσαν νεο-
λαίαν τῆς Ἑλλάδος, καὶ ἀναπληροῦν ἑλλειψιν ἐπαι-
σθητὴν μέχρι τοῦδε. Ἡ Ἀρχαιολογία αὕτη εἶναι
ἐπίτομος, λίαν περιεκτικὴ καὶ εὐμέθοδος εἰκὼν ὅλου
τοῦ δημοσίου καὶ ἰδιωτικοῦ βίου τῶν ἀρχαίων Ἑλ-
λήνων, ἐρχνισθεῖσα ἀπὸ τὰ ἀξιολογώτερα τῶν νεωτέ-
ρων συγγράμματα, καὶ συγκεφαλαιούσα τὰς τελευ-
ταίας τῆς ἐπιστήμης ἀνακαλύψεις. Ἐν αὐτῇ διδά-
σκειται τίς, ἐμπεριστατωμένως κατὰ τὰς ἐρεῦνας τοῦ

Ἡρήνου, τοῦ Βοκίου, τοῦ Μυλλέρου, τοῦ Κλίντονος,
τοῦ Ποππέρου, τοῦ Βαξμούθ, καὶ τῶν λοιπῶν περιφη-
μοτέρων ἀρχαιολόγων, τὰ πολιτεύματα τῶν Ἀθη-
νῶν καὶ τῆς Σπάρτης, τὰς στρατιωτικὰς, ναυτικὰς,
θρησκευτικὰς καὶ δικαστικὰς αὐτῶν διατάξεις, τὴν
ιομοθεσίαν τῶν Ἑλλήνων, τὰ ἔθιμα, τὴν ἐνδυμασίαν,
τὸν ὅπλισμόν, τὸν τρόπον τοῦ ζῆν, τὴν καλλιτεχνίαν
αὐτῶν, ὅ,τι ἐν γένει συμβάλλεται εἰς ἀκριβὴ γνῶσιν
τῆς ἀρχαιότητος, ἧς ἡ σπουδὴ εἰς οὐδὲνα πεπαιδευμέ-
νον, καὶ μάλιστα εἰς οὐδὲνα Ἕλληνα δὲν εἶναι ἀδιά-
φορος. Ὁ Κ. Ἀντωνιάδης δὲ δὲν περιορίσθη εἰς ἀπλὴν
τοῦ χρησίμου τούτου βιβλίου μετάφρασιν, ἀλλὰ καὶ
σχόλια πολλὰ καὶ καλὰ ὑπεσημείωσε, καὶ τινὰ κεφά-
λαια προσέθηκεν ὡς ἐπίμετρον ἀξιολόγον, οἷον τὸ πε-
ρὶ παιδίων τῶν ἀρχαίων κατὰ τὸν Πολυδεύκην, τὸν
Ἀμερικανὸν Σμίθ, καὶ τὸν ἡμέτερον Παλαιουρίτην, καὶ
τὸν πίνακα τῶν δικαστικῶν ὄρων. Ὁ Κ. Ἀντωνιάδης
μετέφρασε τὸ βιβλίον τοῦτο ὅταν ἦτον μεμακρυμέ-
νος τῆς ὑπηρεσίας, δείξας ὅτι ἡ παιδεία καὶ ἡ ἀλη-
θὴς ἀξία ἡξεύρει νὰ γίνηται χρήσιμος καὶ ὅταν παρα-
γνωρίζηται.

— 0 —

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ. Ἄν καὶ ἐφημερίδα ἀ-
ναγγέλλομεν, κατατάσσομεν αὐτὴν μεταξὺ τῶν χρησί-
μων συγγραμμάτων, διότι τὸ κυριώτερον μέρος αὐ-
τῆς εἶναι ἰδίως ἀφιερωμένον εἰς ἐπιστημονικὰς πραγ-
ματείας, καθ' ὅσον μέχρι τοῦδε ἴδομεν, καλῶς ἐρανι-
ζομένας. Αἱ ἀρχαιολογικαί, φέρ' εἰπεῖν, αἵτινες πλεο-
νάζουσι, μεταφράζονται ἐκ τοῦ ἀξιολόγου ἀρχαιολο-
γικοῦ λεξικοῦ τοῦ Σμηθίου. Εἰς τὴν ἐφημερίδα ταύ-
την, ὡς χωρεῖ μέχρι τοῦδε, ἡ μαθητευομένη νεολαία,
εὐρίσκει ταμεῖον γνώσεων ὠρελίων.

— 0 —

ΟΙ ΣΩΖΟΜΕΝΟΙ ΛΟΓΟΙ, μετὰ προλεγομένων περὶ
ΣΥΝΘΕΣΕΩΣ, ὑπὸ Χ. ΠΑΜΠΟΥΚΗ, γυμνα-
σιάρχου Ναυπλίας. 1852. Σελ. 267. Πωλοῦνται
δραχ. 6.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΛΥΣΚΡΑΤΕΙΟΥ ΜΝΗΜΕΙΟΥ, Πρόγραμ-
μα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐκπαιδευτηρίου, ὑπὸ τοῦ καθη-
γητοῦ, καὶ ἐπιμελητοῦ τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου Γ. Γ.
ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, 1852.

ΠΕΡΙ ΟΜΗΡΟΥ, πραγματεία, ὑπὸ Κωνστ. Ἱερομ.
ΣΤΡΑΤΟΥΛΗ, Λευκαδίου, διευθυντοῦ τοῦ ἐν
Ζακύνθῳ Λυκείου, 1852.

ΕΚΘΕΣΙΣ περὶ τοῦ Ἑλλ. παιδαγωγικοῦ Ἑρμουπό-
λεως, ὑπὸ Γ. ΒΑΛΕΤΤΑ, διευθυντοῦ τοῦ παιδα-
γωγικοῦ, 1852.

Λυπούμεθα ὅτι τὸ πρῶτον τῶν ἀνω ἀγγελλομένων
πονημάτων δὲν ἦλθεν ἐγκαιρὸς εἰς γνῶσιν ἡμῶν, καὶ
ὅτι ὁ Αἰὼν καὶ ἡ Ἀθὴνᾶ τοσαῦτα εἶπον περὶ αὐτοῦ,
ὥστε οὐδὲν ἡμῖν λείπεται νὰ προσθέσωμεν, ὅπως ἐ-
πιδώσωμεν αὐτῷ τὴν καθήκουσαν δικαιοσύνην. Περὶ-
ριζόμεθα δὲ λέγοντες ὅτι ὁ συγγραφεὺς, πολλὴν ἐπι-
δεικνύων μ' ἀθῆσιν καὶ ἀνάγνωσιν, ἀξιολογὰ δίδει μα-

θήματα καλλιτεχνίας περί τὴν συγγραφὴν, καὶ κυροῖ αὐτὰ διὰ τῶν παραδειγμάτων τῶν ἰδίων αὐτοῦ δημηγορίων, ὧν αἰμπλεῖται, ὡς ἰσχυρίζεται, καὶ ἀποδεικνύει δι' ἀξιοπίστων ὑπογραφῶν, εἰσὶν αὐτοσχέδιοι.

Τὸ δεύτερον εἶναι σοφὴ καὶ εὐφραδὴς περιγραφὴ ἐνός τῶν ὠραιότερων λειψάνων τῆς ἀρχαιότητος, ὅσα ὁ χρόνος καὶ ἡ ἀκηδία δὲν κατέστρεψαν ἀκόρῃ ἐν Ἀθήναις. Ὁ σοφὸς συγγραφεὺς του, οὐ μόνον τὸν ἀρχιτεκτονικὸν καὶ γλυπτικὸν αὐτοῦ ρυθμὸν περιγράφει, ἀλλὰ καὶ τὰ περὶ τοῦ μύθου ὃν παριστᾷ ἡ ὥραία αὐτοῦ ζωφόρος ἐξηγνῶνται, καὶ περὶ τῆς Ἑλληνικῆς καλλιτεχνίας ἐν γένει πραγματεύεται, καὶ ἐξηγεῖ, κατὰ τὰς δοκιμωτάτας πηγὰς, τὰς σχέσεις τῆς Χωρηγίας, ἐξ ὧν ἐπήγαγε τὸ μνημεῖον τοῦτο. Ἡ μονογραφία αὕτη συνοδευομένη καὶ ὑπὸ τριῶν λιθογραφικῶν πινάκων, εἶναι ἀξιολόγος σελὶς τῆς ἀρχαιολογίας, καὶ νέα ἀπόδειξις τῆς ἡτῆς καὶ ἀλλαχόθεν γνωστῆς ἀρχαιολογικῆς πολυμαθείας τοῦ συγγραφέως της.

Τὸ τρίτον εἶναι πραγματεία περὶ τοῦ ἄν καὶ πότε ὑπῆρξεν ὁ Ὅμηρος, ὅποια ἡ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου δόξα τῶν ἀρχαίων καὶ νεωτέρων, ποία ἡ τύχη τῶν ἐπῶν αὐτοῦ, καὶ τίνας αἱ ἐπ' αὐτῶν ἐργασίαι, καὶ ἂν αἱ βραβείαι του συνεγράφησαν ἢ ἐκ στήθους ἀπεμνημονεύοντο. Ὁ συγγραφεὺς ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Ὀμήρου, ὡς ποιητοῦ τῆς Ἰλιάδος καὶ Ὀδυσσεύς, κηρυττόμενος, παρθέτει πολλὰς τῶν ἀρχαίων μάλιστα περικαπὰς πρὸς κύρωσιν τῶν λόγων του, καὶ ἐπιφέρει τῶν μεταγενεστέρων τὰ ὑπὲρ καὶ κατὰ συγγράμματα καὶ συστήματα, παρὰλείπων ὅμως κατὰ δυστυχίαν τὸ νεώτατον καὶ ἀξιολογώτατον πάντων, τὸ τὰ λοιπὰ ἀνακεφαλαιοῦν, καὶ τὰς ἰσχυροτάτας ἀποδείξεις ὑπὲρ τοῦ προκειμένου προτεῖνον θέματος, τὸν πρῶτον τόμον τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας τοῦ Μισούρ. Ἡ εἰσαγωγὴ αὕτη εἰς Ὅμηρον, εἶναι ἐν τούτοις πάσης συστάσεως ἀξία.

Τὸ τέταρτον εἶναι περιγραφὴ τοῦ ἐν Σύρῳ Ἑλληπαιδαγωγείου τοῦ Κ. Βαλέττα, ἐν ᾗ ὁ διευθυντὴς προοιμιᾷζει περὶ τῆς θέσεως τῆς ἰδιωτικῆς ἐκπαιδεύσεως, καὶ περὶ τῆς εἰδικῆς τάσεως τοῦ παιδαγωγείου τούτου.

Τὰ τέσσαρα ταῦτα ποιήματα οὐδεμίαν ἔχουσι πρὸς ἀλλήλα ὡς ἐκ τῆς ὅλης σχέσιν ὁ κοινὸς ὅμως δεσμός μεταξὺ αὐτῶν ὅστις μᾶς ἐπεισεῖνὰ τὰ περιλᾶδωμεν εἰς ἐν, εἶναι ὅτι συνετάχθησαν ὑπὸ διευθυντῶν ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτικῶν καταστημάτων, καὶ εἰσὶ τὰ ἔργα τῆς ἐπιδόσεως τῶν σχολείων τούτων τεκμήρια, διότι ἡ ἐκπαίδευσις, ὅπως ἐπιτυχάνη, ἀπαιτεῖ δύο τινά, ὀρθὸν ὀργανισμόν, καὶ σοφοὺς τοὺς προϊσταμένους αὐτῆς.

Ἐπειδὴ δὲ ὁ λόγος περὶ ἐκπαιδεύσεως, δὲν κρίνομεν ἐκτός τοῦ προκειμένου νὰ ἀναφέρωμεν ἐν παρόδῳ περὶ τοῦ ἐν Ἀθήναις δημοτικοῦ σχολείου τῶν Κορασίων, τὸ ὅποιον, μόλις πρὶ ἐνός ἔτους ἰδρυθὲν, ἐπέφερε καρποὺς ἀξίους πολλοῦ λόγου ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην διεύθυνσιν τῆς Κυρίας Πολυτίμης Κουσκούρη. Παρευρεθέντες εἰς τὰς τελευταίας ἐξετάσεις, ἐθαυμάσαμεν τῶνδ' αὖ καὶ τὸν ἐμφαντικὸν τρόπον μεθ' οὗ ἀνεγίνωσκον καὶ αἱ μικροτέρας ἡλικίας μαθήτριά, καὶ

τὴν ἐτοιμότητα, καὶ τὸ προσφύς τῶν ἀποκρίσεων εἰς τὴν ἑλληνικὴν καὶ τὴν γεωγραφίαν, καὶ τὴν ἀριθμητικὴν, καὶ τὴν ἱερὰν ἱστορίαν, καὶ τὰ ἄλλα μαθήματα. Δὲν ἐθαυμάσαμεν δὲ μόνον ἡμεῖς, ἀλλὰ καὶ ἄλλοι σοφοὶ ξένοι γράψαντες αὐθορμήτως περὶ τούτου τὰς γνώμας των, ἐξ ὧν ἀναφέρομεν μίαν μόνην, τὴν ἐρεξῆς.

« Vidi con vera ammirazione questa scuola, il modo, la copia, e l'esito felice dell'insegnamento. Possa Iddio benedire questa istituzione di tanto vantaggio al popolo, e di gloria al governo.

29 Settembre (11 Ottobre) 1852.

A. D. FRANCESCO NARDI.

Professore e decano dell' universita imperiale di Padova.»

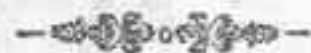
Ἦτοι·

« Ἴδον μετ' ἀληθοῦς θαυμασμοῦ τὴν σχολὴν ταύτην, τὸν τρόπον, τὸν πλοῦτον, καὶ τὴν εὐτυχὴ ἐκδοσὴν τῆς διδασκαλίας. Εἶθ' εὐλογῆτοι ὁ Θεὸς τὸ κατὰστημα τοῦτο, πλείστην μὲν ὠφέλειαν εἰς τὸν λαόν, δόξαν δὲ εἰς τὴν κυβέρνησιν παρέχον!

Τὴν 29 Σεπτεμβρ. (11 Ὀκτωβρ.) 1852.

A. Δ. Φραγκέσκος Νάρδης.

Καθηγητὴς καὶ Πρύτανης τοῦ αὐτοκρατορικοῦ πανεπιστημίου τῆς Παιδούης.»

Ἀθ. Χριστοπούλου νέα συγγράμματα.

Ὡς μελωδία παρελθουσῶν ἡμερῶν, μελωδία προσφιλῆς εἰς τὰς ἀκοὰς μας, ἀντηχεῖ παρ' ἡμῖν τοῦ Χριστοπούλου τὸ ὄνομα. Οὗτος ἦτον ἡ μελίφθογγος ἀπὸ δῶν, ἥτις, ὡς μαντεύσασα τὴν ἡμῶν διὰ τοῦ προφητικοῦ τῆς ἐμπνεύσεως δῶρου, ἤρχισε ψάλλουσα τὸσον ἡδέως ἐνθὺ τὸ σκάτος ἐπεκράτει εἰσέτι περίξ ἡμῶν. Καὶ τὸν ἡκούομεν τότε πλήρεις τρυφῆς καὶ ἀγαλλιέσεως! Ἀλλ' ἐκτοτε ἤχησε σάλπιγξ πολέμου· ἐκτοτε ἀλαλαγμαὶ θριάμβων, ἀγωνιῶντων κραυγαί, ἐκρηγνυμένων πόλεων ἐκπυρσοκροτήσεως· ἐκτοτε τῆς μορφώσεως νέου κόσμου οἱ θόρυβοι, τῶν ἀσυναρτήτων στοιχείων ἡ σύγκρουσις, καὶ αἱ ἀσθμαίνουσαι φιλοδοξίαι, καὶ οἱ μύριοι δύστηχοι κρωγμοί, κατεστίγασαν τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην φωνήν, καὶ ἐβρίβαν εἰς λήθην αὐτήν. Ἀλλ' ἐσάκης μέλος τι ἐκ τῶν καθαρῶν ἐκείνων καταβῆ εἰς τὰς καρδίας ἡμῶν ἐν μέσῳ τῆς περίξ ἡμῶν παντοίας κακοφωνίας, αἱ καρδίαι σκιρτῶσι, καὶ ἀναπνέουσι μετὰ χαρᾶς τὴν μακρόθεν πνέουσαν ἐκείνην τῆς ἀγνῆς ποιήσεως αὐραν· διὰ τοῦτο μᾶς ἦτον ἀδύνατον νὰ ἰδῶμεν